

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **D. V. T.**, zast. Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026, č. j. OAM-1250/ZA-ZA11-HA13-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 28. 4. 2026, č. j. 73 Az 2/2026-25,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. V řízení před žalovaným se žalobce opakovaně domáhal udělení mezinárodní ochrany. Tuto žádost žalovaný posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., který stěžovatel doplnil podáním ze dne 25. 5. 2026. Ve svém návrhu poukázal na to, že má v zemi původu dluhy, které by nebyl schopen splácet, v důsledku čehož by se dostal do nebezpečí. O přiznání odkladného účinku požádal dále pro ochranu svého legitimního očekávání a práva na spravedlivý proces v průběhu řízení o kasační stížnosti, případně též v dalších řízeních.

[3] Žalovaný navrhl nepřiznat odkladný účinek kasační stížnosti. Uvedl, že respektování pravomocných rozhodnutí krajského soudu představuje důležitý veřejný zájem. V případě stěžovatele neexistují skutečnosti, které by svědčily pro přiznání odkladného účinku.

[4] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tímto účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele

nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti tedy Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproportionálnost újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje, a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním záhalem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[6] Žaloby proti rozhodnutím žalovaného ve věcech mezinárodní ochrany mají, až na výjimky, odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 2 zákon o azylu). Uvedený případ je z obecného pravidla výjimkou proto, že věc žalobce již jednou byla meritorně posouzena, je proto třeba zabývat se podmínkami pro přiznání odkladného účinku a posoudit podaný návrh.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzením stěžovatele, že bez odkladného účinku je stěžovateli bráněno v jeho právu na spravedlivý proces. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že „*obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.)*.“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud má za to, že pouhá skutečnost, že by se stěžovatel nenacházel na území České republiky v průběhu řízení o kasační stížnosti, nemůže jeho právo na spravedlivý proces ohrozit. Řízení o kasační stížnosti je oproti řízení před krajským soudem specifické v tom, že stěžovatel v něm musí být zastoupený advokátem (srov. § 105 odst. 2 s. ř. s.), a že Nejvyšší správní soud rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání (srov. § 109 odst. 2 s. ř. s.). Soudní řád správní tedy aktivní účast účastníků v řízení o kasační stížnosti nepředpokládá. V nyní posuzovaném případě je stěžovatel zastoupen advokátem, který jej zastupoval již v řízení před krajským soudem. Osobní přítomnost stěžovatele na území České republiky proto není v řízení o kasační stížnosti nezbytná. Stěžovatel ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani nikterak neupřesnil, proč je pro zachování práva na spravedlivý proces nutné, aby byl osobně přítomen v řízení o kasační stížnosti (srov. usnesení NSS ze dne 30. 7. 2021, č. j. 4 Azs 244/2021-18, či ze dne 26. 7. 2023, č. j. 3 Azs 160/2023-20).

pokračování

[8] Tvrzenou újmu spočívající v dluzích stěžovatele v zemi původu, neschopnosti jejich splácení a s tím souvisejícího nebezpečí pak stěžovatel nijak blíže nekonkretizoval. Pouze v obecnosti lze též poukázat na to, že tvrzení o nesplacitelných dluzích stěžovatele v zemi původu a s tím spojeným nebezpečím pro stěžovatele bylo důvodem již první žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu, její zamítnutí bylo přitom shledáno zákonným ze strany správních soudů (srov. usnesení NSS ze dne 17. 9. 2025, č. j. 2 Azs 143/2025-41). Stěžovatel, ač mu v tom nic nebránilo, tak neprokázal existenci újmy, resp. nedoložil, z jakých konkrétních okolností její vznik vyvozuje a ani její intenzitu.

[9] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud shledal, že není naplněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku. Naplněním druhé podmínky, tj. zda přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se proto již nezabýval, neboť soud může kasační stížnosti přiznat odkladný účinek pouze tehdy, jsou-li splněny obě podmínky současně. Nejvyšší správní soud proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze předjímat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu